

Vec C-699/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

22. november 2021

Vnútroštátny súd:

Corte costituzionale

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

18. november 2021

Navrhovateľ:

E. D. L.

Ďalší účastník konania:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Predmet konania vo veci samej

Konanie vo veci samej sa týka otázok súladu článkov 18 a 18a zákona č. 69/2005 s ústavou, ktoré nastolil Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne, Taliansko) v rámci trestného stíhania E.D.L., a to v časti, v ktorej uvedené články nestanovujú ako dôvod na odmietnutie odovzdania v kontexte postupov týkajúcich sa európskeho zatykača (ďalej aj „EZ“) chronické zdravotné dôvody, ktorých trvanie nie je možné určiť, zahŕňajúce riziko mimoriadne závažných následkov pre požadovanú osobu.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania vydaný podľa článku 267 ZFEÚ sa týka výkladu článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači so zreteľom na články 3, 4 a 35 Charty základných práv Európskej únie (ďalej aj „ChZPEÚ“).

Prejudiciálna otázka

Má sa článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači vykladať so zreteľom na články 3, 4 a 35 Charty základných práv Európskej únie v tom zmysle, že ak vykonávajúci súdny orgán usúdi, že odovzdanie konkrétnej osoby postihnutej závažnými chronickými a potenciálne nezvratnými ochoreniami môže túto osobu vystaviť riziku ťažkej ujmy na zdraví, má požiadať vydávajúci súdny orgán o informácie, ktoré umožnia vylúčiť existenciu tohto rizika, pričom v prípade, že takéto záruky v primeranej lehote nezíska, je povinný odovzdanie odmietnuť?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV), najmä článok 1 ods. 3 a články 3, 4, 4a, 15 a 23 ods. 4

Charta základných práv Európskej únie, najmä články 3, 4, 35, 47, 51 ods. 1 a článok 52 ods. 4

ZEÚ: články 6 a 19

Uvedené vnútroštátne predpisy

Costituzione (Ústava Talianskej republiky): články 2, 3, 32 a 111

Codice di procedura penale (trestný poriadok): článok 705 ods. 2 písm. ca) a článok 275 ods. 4a

Decreto del Presidente della Repubblica (d.P.R.) 9 ottobre 1990, n. 309, *Testo unico delle leggi in materia di disciplina degli stupefacenti e sostanze psicotrope, prevenzione, cura e riabilitazione dei relativi stati di tossicodipendenza* [dekrét prezidenta republiky (D.P.R.) č. 309 z 9. októbra 1990, Kodifikované znenie právnych predpisov týkajúcich sa regulácie omamných a psychotropných látok, prevencie, liečby a rehabilitácie súvisiacich stavov drogovej závislosti]

Legge 22 aprile 2005, n. 69, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* [zákon č. 69 z 22. apríla 2005, Ustanovenia na zosúladenie vnútroštátneho práva s rámcovým rozhodnutím Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV)], najmä:

- články 2, 18 a 18a
- článok 1 ods. 1 v znení platnom pred nadobudnutím účinnosti legislatívneho dekrétu č. 10/2021: „Týmto zákonom sa vo vnútroštátnom právnom poriadku vykonávajú ustanovenia rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie (2002/584/SVV), ďalej nazvaného ‚rámcové rozhodnutie‘, a to v rozsahu, v akom sú tieto ustanovenia zlučiteľné s najvyššími ústavnými zásadami v oblasti základných práv a tiež v oblasti práv na slobody a na spravodlivý proces“;
- článok 23 ods. 3: „V prípade existencie humanitárnych dôvodov alebo závažných dôvodov domnievať sa, že odovzdanie osoby by ohrozilo život alebo zdravie dotknutej osoby, predseda odvolacieho súdu alebo ním poverený sudca môže prostredníctvom odôvodneného dekrétu pozastaviť výkon rozhodnutia o odovzdaní, o čom bezodkladne informuje ministra spravodlivosti“;

Decreto legislativo 2 febbraio 2021, n. 10, *Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra stati membri, in attuazione delle delega di cui all'articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117* (Legislatívny dekrét č. 10 z 2. februára 2021, Ustanovenia na účely úplného prispôsobenia vnútroštátnych právnych predpisov ustanoveniam rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, prijatý na základe splnomocnenia podľa článku 6 zákona č. 117 zo 4. októbra 2019)

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Dňa 9. septembra 2019 vydal Mestský súd Zadar (Chorvátsko) európsky zatykač na účely trestného stíhania E.D.L., obvineného z trestného činu držania omamných látok na účely obchodovania s nimi, ktorý mal spáchať na území Chorvátska v roku 2014.
- 2 Obhajcovia vyžiadanej osoby predložili Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne), t. j. príslušnému súdu pre predmetný postup odovzdávania, zdravotnú dokumentáciu osvedčujúcu závažné psychiatrické poruchy súvisiace aj s predchádzajúcim užívaním omamných látok. Odvolací súd preto nariadil vo vzťahu k E.D.L. vypracovať znalecký posudok v odbore psychiatria, z ktorého vyplynulo, že táto osoba trpí psychotickou poruchou vyžadujúcou pokračovanie liečby. Znalecký posudok poukázal aj na výrazné riziko samovraždy súvisiace s možným uväznením, pričom znalec dospel k záveru, že dotknutá osoba nie je spôsobilá na život v ústave na výkon väzby/trestu odňatia slobody.
- 3 Na základe tohto znaleckého posudku Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne) konštatoval, že v dôsledku presunu dotknutej osoby do Chorvátska v rámci vykonania EZ by došlo k prerušeniu možnosti liečby s následným zhoršením celkového zdravotného stavu dotknutej osoby a konkrétnym rizikom ujmy na jej zdraví.
- 4 Odvolací súd v každom prípade poznamenal, že povinnosť vykonať EZ obmedzujú len dôvody odmietnutia, ktoré sa taxatívne stanovujú v článkoch 18 a 18a zákona č. 69/2005, kým neexistuje nijaký všeobecný dôvod odmietnutia, ktorého základom by bola nutnosť predísť porušeniu základných práv vyžiadanej osoby, ako je právo na zdravie. Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne) z tohto dôvodu prerušil konanie a podal návrh na začatie konania o súlade právneho predpisu s ústavou na Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko).

Základné tvrdenia vecne príslušného súdu v konaní vo veci samej

- 5 Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne) zastáva názor, že predmetná právna úprava je v rozpore s právom na zdravie, ktorému poskytujú ochranu články 2 a 32 ústavy. Táto právna úprava odporuje aj zásade rovnosti podľa článku 3 ústavy, keďže s osobami, ktorých sa týka EZ, sa zaobchádza nepriaznivejšie než s osobami, ktoré sú predmetom žiadosti o vydanie do cudziny, vo vzťahu ku ktorým sa v článku 705 ods. 2 písm. ca) trestného poriadku výslovne stanovuje, že vydanie sa zamietne, ak zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodov veku existuje riziko mimoriadne závažných následkov pre vyžiadanú osobu.
- 6 Napokon, neexistencia ustanovenia týkajúceho sa dôvodu odmietnutia súvisiaceho so zdravotným stavom dotknutej osoby je v rozpore so zásadou primeranej dĺžky súdneho konania zakotvenej v článku 111 ústavy, keďže platná právna úprava by v podobných prípadoch viedla, z dôvodu pozastavenia vykonávania EZ po vydaní

rozhodnutia, ktorým sa odovzdanie nariaďuje, k prerušeniu konania na neurčité obdobie.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 7 Do konania na Corte costituzionale (Ústavný súd) vstúpil Presidente del Consiglio dei ministri (Predseda Rady ministrov – predseda vlády, Taliansko, ďalej len „ďalší účastník“), ktorý navrhol, aby Ústavný súd vyhlásil otázky týkajúce sa súladu predmetnej právne úpravy s ústavou za neprípustné alebo v každom prípade za nedôvodné.
- 8 Ďalší účastník predovšetkým uvádza, že možnosť pozastaviť odovzdávanie zaručená článkom 23 ods. 3 zákona č. 69/2005 od základu vylučuje akýkoľvek rozpor s právom vyžiadanej osoby na zdravie. Ďalší účastník následne poznamenáva, že zo znaleckého posudku, ktorý nariadil Corte d'appello di Milano (Odvolací súd v Miláne), nevyplýva nezvratnosť psychiatrických ochorení, ktorými má byť dotknutá osoba postihnutá, ani špecifické informácie spôsobilé potvrdiť riziko samovraždy.
- 9 V každom prípade, príslušný odvolací súd sa mohol v tomto konkrétnom prípade podľa názoru ďalšieho účastníka riadiť postupom, ktorý vo svojej judikatúre určil Súdny dvor Európskej únie. Okrem toho mal odvolací súd požiadať o informácie, pokiaľ ide o formy dohľadu a terapeutickú a psychologickú pomoci, ktoré by mohol štát, ktorý vydal predmetný zatykač, uplatniť v prípade odovzdania dotknutej osoby.
- 10 Uplatnenie postupu zavedeného Súdny dvorom počnúc rozsudkom Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU) by podľa ďalšieho účastníka vyvrátilo aj dôvodnosť výhrad týkajúcich sa primeranej dĺžky konania o odovzdaní a údajného porušenia zásady rovnosti.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 11 Corte costituzionale (Ústavný súd), t.j. vnútroštátny súd, predovšetkým zdôrazňuje, že v článku 18 ani v článku 18a zákona č. 69/2005 sa nestanovuje povinnosť alebo možnosť odmietnuť odovzdanie konkrétnej osoby, pokiaľ by ju to vystavilo mimoriadne závažnému zdravotnému riziku. Tento záver platí podľa názoru Corte costituzionale (Ústavný súd) tak vo vzťahu k uvedeným článkom v znení pred ich zmenou podľa legislatívneho dekrétu č. 10/2021, ako aj vo vzťahu k tým istým článkom v ich aktuálne platnom znení.
- 12 Ústavný súd poznamenáva, že otázky týkajúce sa súladu s ústavou sa netýkajú iba zlučiteľnosti sporných ustanovení s Ústavou Talianskej republiky, ale predbežne zahŕňajú výklad práva Európskej únie (najmä článkov 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutia 2002/584/SSV), ktoré sa konkrétne implementovalo prostredníctvom dotknutého vnútroštátneho zákona.

- 13 Podľa názoru vnútroštátneho súdu si treba v prvom rade položiť otázku, či sa s rizikom vážnej ujmy na zdraví dotknutej osoby vyplývajúcim z jej odovzdania súdneho orgánu vydávajúceho štátu možno primerane vyrovnáť prostredníctvom pozastavenia odovzdávania v súlade s článkom 23 ods. 3 zákona č. 69/2005, ktorým sa v rámci talianskeho právneho poriadku vykonáva článok 23 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV. Zdá sa, že pokiaľ ide o právnu úpravu podľa rámcového rozhodnutia, s ohľadom na ktoré treba taliansky právny predpis vykladať, sa „výnimočný“ odklad stanovuje vo vzťahu k situáciám čisto dočasného charakteru, v dôsledku ktorých by okamžité odovzdanie dotknutej osoby odporovalo danému humanitárnemu účelu.
- 14 Prostriedok nápravy spočívajúci v pozastavení odovzdávania naopak nemožno považovať za primeraný pri závažných chronických ochoreniach neurčiteľného trvania, ako sú ochorenia, ktoré postihujú dotknutú osobu. V podobných prípadoch by hrozilo, že odklad vykonávania európskeho zatykača, hoci už schváleného odvolacím súdom, by sa predĺžil na neurčito. V dôsledku uvedeného by samotné odovzdanie stratilo akýkoľvek potrebný účinok a hrozilo by, že vydávajúcemu štátu by sa, v závislosti od prípadu, bránilo v trestnom stíhaní dotknutej osoby alebo vo výkone trestu uloženého tejto osobe. Napokon, predlžovanie odkladu založeného na chronických zdravotných dôvodoch by dotknutú osobu udržiavalo v situácii neustálej neistoty, pokiaľ ide o jej budúcnosť, a to v rozpore s požiadavkou zabezpečiť primeranú dĺžku akéhokoľvek konania, ktoré by mohlo mať vplyv na osobnú slobodu tejto osoby.
- 15 Vnútroštátny súd si ďalej kladie otázku, či všeobecné ustanovenia článkov 1 a 2 zákona č. 69/2005 v znení vzťahujúcom sa na konanie vo veci samej, t. j. pred zmenami vyplývajúcimi z legislatívneho dekrétu č. 10/2021, umožňujú talianskemu súdnemu orgánu, aby upustil od odovzdania aj v iných prípadoch, než sú situácie uvedené v článkoch 18 a 18a uvedeného zákona, pokiaľ by samotné odovzdanie mohlo dotknutú osobu v každom prípade vystaviť riziku porušenia jej základného práva priznaného Ústavou Talianskej republiky alebo právom Európskej únie. S takýmto výkladom nemožno podľa vnútroštátneho súdu súhlasiť.
- 16 Navyše, ani predchádzajúce znenie článkov 1 a 2 zákona č. 69/2005, ani aktuálne platné znenie článku 2 tohto zákona výslovne nevysvetľujú, či jednotlivý súdny orgán zodpovedný za postup odovzdávania má v každom konkrétnom prípade preskúmať, či vykonanie európskeho zatykača vydaného súdnym orgánom iného členského štátu môže viesť k porušeniu jedného zo základných práv alebo zásad (podľa vnútroštátneho práva alebo práva Únie), na dodržiavanie ktorých sa zákon č. 69/2005 vo svojom texte zaväzuje.
- 17 Všeobecná zásada, podľa ktorej rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV a následne vykonávacie ustanovenia na úrovni každého členského štátu musia rešpektovať základné práva zakotvené v článku 6 ZEÚ, sa výslovne uvádza jednak v odôvodnení 12, jednak v článku 1 ods. 3 uvedeného rozhodnutia. Navyše, takáto zásada je základom celého právneho systému Únie (článok 51 ods. 1 ChZPEÚ).

- 18 Ako konštatoval Súdny dvor, členské štáty však nemôžu podmieňovať vykonávanie práva Únie v oblastiach, ktoré podliehajú úplnej harmonizácii, dodržiavaním čisto vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv, pokiaľ by to mohlo ohroziť prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie (rozsudok z 26. februára 2013, Fransson, C 617/10, bod 29; rozsudok z 26. februára 2013, Melloni, C- 399/11, bod 60). Základné práva, ktorých dodržiavanie je z hľadiska rámcového rozhodnutia záväzné, sú skôr práva priznané právom Európskej únie a následne všetkými členskými štátmi pri implementácii práva Únie: základné práva, k vymedzeniu ktorých prispievajú rovnaké ústavné tradície spoločné pre členské štáty (článok 6 ods. 3 ZEÚ a článok 52 ods. 4 ChZPEÚ).
- 19 Z uvedeného vyplýva, že je predovšetkým úlohou práva Únie, aby stanovilo štandardy ochrany základných práv, ktorých dodržiavanie je podmienkou zákonnosti právnej úpravy európskeho zatykača a jej konkrétneho vykonávania na vnútroštátnej úrovni, keďže ide o oblasť podliehajúcu úplnej harmonizácii. Cieľom stanovenia možných dôvodov na odmietnutie odovzdania v článkoch 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV je zabezpečiť, aby sa pri konkrétnom vykonávaní právnej úpravy vo veci európskeho zatykača dodržiavali základné práva jednotlivcov.
- 20 Uvedená právna úprava zároveň slúži na zabezpečenie jednotného a účinného uplatňovania právnych predpisov o európskom zatykači, ktoré vychádza z predpokladu vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o rešpektovanie základných práv každým z týchto štátov. Uvedené požiadavky jednotnosti a účinnosti znamenajú, že súdne orgány vykonávacieho členského štátu v zásade nemôžu odmietnuť odovzdanie mimo prípadov, ktoré sa povinne stanovujú alebo pripúšťajú v rámcovom rozhodnutí, a to na základe výlučne vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv dotknutej osoby, ktoré nie sú spoločné na úrovni práva Únie (rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, spojené veci C-404/15 a C 659/15 PPU, bod 80).
- 21 Z tohto dôvodu uvedenej zásade zjavne odporuje taký výklad vnútroštátneho práva, ktorý by vykonávaciemu súdnemu orgánu priznal právomoc odmietnuť odovzdanie dotknutej osoby mimo zákonom taxatívne stanovených prípadov v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia, a to na základe všeobecných ustanovení, ako sú ustanovenia článkov 1 a 2 zákona č. 69/2005.
- 22 Uvedené platí aj v prípade, ak by konkrétne vykonanie európskeho zatykača viedlo podľa názoru príslušného súdu k výsledku, ktorý by bol v rozpore s najvyššími zásadami ústavného poriadku alebo s nezrušiteľnými právami jednotlivcov, keďže iba Corte costituzionale (Ústavný súd) sa vyhradzuje právomoc preskúmať zlučiteľnosť práva Únie, resp. vnútroštátneho práva, ktorým sa vykonáva právo Únie, s uvedenými najvyššími zásadami alebo nezrušiteľnými právami.

- 23 Napokon, ani samotné právo Únie nemôže dopustiť situáciu, v ktorej by vykonanie európskeho zatykača viedlo k porušeniu základných práv dotknutej osoby priznaných v ChZPEÚ a v článku 6 ods. 3 ZEÚ.
- 24 Práve s cieľom predísť tomu, aby výkon rámcového rozhodnutia o európskom zatykači mohol v konkrétnom prípade viesť k porušeniu základných práv dotknutej osoby, a to v situáciách, v ktorých rámcové rozhodnutie výslovne nestanovuje dôvody na odmietnutie odovzdania, Súdny dvor vo svojej judikatúre nedávno viackrát pristúpil k tomu, že prostredníctvom výkladu vymedzil postupy vhodné na zosúladenie požiadaviek vzájomného uznávania a výkonu súdnych rozhodnutí v trestných veciach s dodržiavaním základných práv dotknutej osoby.
- 25 Stalo sa tak najmä v súvislosti s rizikom, že vykonanie európskeho zatykača by mohlo dotknutú osobu vo vydávajúcom štáte vystaviť neľudským alebo ponižujúcim väzenským podmienkam, ktoré sú dôsledkom systémových a všeobecných nedostatkov alebo v každom prípade nedostatkov týkajúcich sa niektorých skupín osôb alebo niektorých väzenských zariadení (rozsudky Aranyosi, už citovaný; z 25. júla 2018, ML, C-220/18 PPU; z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18), ako aj s rizikom sťahania v rámci konania odporujúceho zárukám uvedeným v článku 47 CHZPEÚ, a to v dôsledku systémových a všeobecných nedostatkov týkajúcich sa nezávislosti súdnej moci vo vydávajúcom štáte (rozsudky z 25. júla 2018, LM, C-216/18 PPU; zo 17. decembra 2020, L a P, spojené veci C-354/20 PPU a C 412/20 PPU).
- 26 Cieľom uvedených postupov, ktorých základom je dialóg medzi súdnymi orgánmi vykonávajúceho štátu a súdnymi orgánmi vydávajúceho štátu v zmysle článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia, je umožniť vykonávajúcim súdnym orgánom, aby sa v konkrétnom prípade uistili, že odovzdaním dotknutej osoby nedôjde k jej vystaveniu možnému porušovaniu jej základných práv. Iba v prípade, že po uskutočnení dialógu nie je možné získať takéto ubezpečenie, môže vykonávajúcí súdny orgán upustiť od vykonania európskeho zatykača a odmietnuť odovzdanie mimo prípadov, ktoré výslovne povoľuje rámcové rozhodnutie.
- 27 Uvedené rozsudky Súdneho dvora tak zaviedli do práva Únie mechanizmy umožňujúce zaistiť ochranu základných práv osôb dotknutých európskym zatykačom, a to v rámci systému spoločných pravidiel záväzných pre všetky členské štáty.
- 28 Treba si však položiť otázku, či sa zásady formulované Súdnym dvorom v uvedených rozsudkoch majú analogicky rozšíriť aj na prípady, v ktorých sa zdravotné problémy konkrétnej vyžiadanej osoby môžu odovzdaním výrazne zhoršiť, s osobitným odkazom na povinnosť priameho dialógu medzi súdnymi orgánmi vydávajúceho štátu a súdnymi orgánmi požiadaného štátu, ako aj na možnosť vykonávajúcich súdov ukončiť konanie o odovzdaní, pokiaľ v primeranej lehote nemožno vylúčiť riziko porušenia základných práv dotknutej osoby.

- 29 Požiadavky jednotnosti a účinnosti pri uplatňovaní európskeho zatykača v právnom priestore Únie vyžadujú, aby sa odpoveď na uvedenú otázku vyhradila Súdnu dvoru v rámci jeho poprednej úlohy vykladať právo Únie (článok 19 ods. 1 ZEU).
- 30 Vnútroštátny súd poukazuje na tvrdenia svedčiace v prospech rozšírenia pôsobnosti zásad, ktoré stanovil Súdny dvor vo vyššie uvedených rozsudkoch, na prípad, ktorý je predmetom prejednávanej veci. Konkrétne, pokiaľ ide o taliansky právny poriadok, článok 32 prvý odsek Ústavy Talianskej republiky chráni zdravie ako „základné právo jednotlivca“. Z tohto práva vyplýva nielen povinnosť orgánov verejnej moci zdržať sa škodlivého konania, ale aj ich pozitívna povinnosť zabezpečiť zdravotnú starostlivosť nevyhnutnú na ochranu zdravia jednotlivca. Uvedené právo sa v plnej miere priznáva aj väzneným osobám, či už právoplatne odsúdeným alebo osobám vo väzbe. Práve na účely ochrany práva na zdravie talianske trestné právo procesné v zásade vylučuje možnosť nariadiť alebo predĺžiť väzobné stíhanie osoby postihnutej „obzvlášť závažným ochorením, v dôsledku ktorého je jej zdravotný stav nezlučiteľný s podmienkami väzby a v každom prípade neumožňuje primeranú liečbu v prípade väzobného stíhania“ (článok 275 ods. 4a Trestného poriadku). Okrem toho podľa právnej úpravy týkajúcej sa obvinených/obžalovaných závislých od drog alebo alkoholu, ktorí práve absolvujú liečenie, sa väzobné stíhanie v zásade nahrádza menej invazívnym opatrením v prípade osôb, ktoré podstupujú alebo zamýšľajú podstúpiť program na liečbu závislosti.
- 31 Navyše, niet pochyb o tom, že zdravie predstavuje základné právo jednotlivca aj z hľadiska práva Únie (články 3 a 35 ChZPEÚ). Toto právo je potrebné priznať v plnom rozsahu aj osobám obvineným zo spáchania trestného činu.
- 32 Ďalej, pokiaľ by malo odovzdanie dotknutej osoby do štátu, ktorý vydal európsky zatykač, vystaviť túto osobu významnému riziku závažných nepriaznivých následkov na zdravie, došlo by tiež k porušeniu článku 4 ChZPEÚ, v ktorom sa zakotvuje právo jednotlivca – ktoré vzhľadom na jeho absolútnu povahu (rozsudok Aranyosi, bod 85) nemožno vyvážiť akýmkoľvek protichodným záujmom – týkajúce sa zákazu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, a to aj v súlade s článkom 3 EDLP (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva zo 16. apríla 2013, Aswat v. Spojené kráľovstvo; z 1. októbra 2019, Savran v. Dánsko; z 13. decembra 2016, Paposhvili v. Belgicko). Rovnakú zásadu napokon potvrdil aj samotný Súdny dvor v rozsudku týkajúcom sa azylového práva Únie (rozsudok zo 16. februára 2017, C:K: a. i. proti Republika Slovenija, C-578/16 PPU, body 37 a 68).
- 33 Na druhej strane, požiadavku chrániť základné práva vyžadanej osoby treba uviesť do súladu so záujmom na stíhaní podozrivých páchatel'ov trestných činov, na preskúmaní ich zodpovednosti a, v prípade uznania ich viny, na zabezpečení výkonu im uloženého trestu. Tento záujem nemožno považovať len za záujem štátu, ktorý EZ vydal, keďže rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV predpokladá spoločný záväzok členských štátov „bojovať proti beztrestnosti vyžadanej osoby,

ktorá sa nachádza na inom území, než je územie, na ktorom údajne spáchala trestný čin“ (spojené veci C-354/20 PPU a C 412/20 PPU, bod 62). Ochrana základného práva na zdravie, hoci je nevyhnutná, nemôže viesť k riešeniam, ktoré by znamenali systematickú beztrestnosť závažných trestných činov.

- 34 Vydávajúcemu štátu však rovnako nemožno ponechať iba možnosť stíhať dotknutú osobu v jej neprítomnosti. Na jednej strane totiž nie všetky členské štáty umožňujú viesť súdne konanie v neprítomnosti obžalovaného, na druhej strane, takéto riešenie by v konečnom dôsledku poškodilo dotknutú osobu, ktorá by prišla o možnosť účinne sa obhajovať v súdnom konaní, ktoré by sa vo vzťahu k nej mohlo skončiť vykonateľným odsudzujúcim rozsudkom.
- 35 Vnútroštátny súd zastáva názor, analogicky s rozhodnutiami Súdneho dvora vo vyššie uvedených rozsudkoch, že priamy dialóg medzi súdnymi orgánmi vydávajúceho štátu a súdnymi orgánmi vykonávajúceho štátu môže prispieť k identifikácii riešení, ktoré v konkrétnom prípade dovoľia súdne stíhať dotknutú osobu vo vydávajúcom štáte, pričom jej v plnom rozsahu zaručia právo na obhajobu a súčasne zabránia tomu, aby sa vystavila riziku vážnej ujmy na zdraví, a to napríklad tým, že ju počas súdneho konania vo vydávajúcom štáte umiestnia vo vhodnom zariadení. Len v prípade, že po uskutočnení dialógu sa v primeranej lehote nenájdu vhodné riešenia, má mať vykonávajúci súdny orgán možnosť odmietnuť odovzdanie.

Vnútroštátny súd na záver navrhuje, aby sa o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania rozhodlo v skrátanom konaní podľa článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Hoci má prejednávaná vec pôvod v konaní týkajúcom sa osoby, na ktorú sa v súčasnosti nevzťahuje nijaké z preventívnych opatrení podľa talianskeho trestného poriadku, podľa názoru vnútroštátneho súdu nastoľuje otázky výkladu týkajúce sa ústredných aspektov fungovania EZ, pričom navrhovaný výklad môže mať všeobecné dôsledky, a to jednak z hľadiska orgánov, ktoré majú spolupracovať v rámci EZ, jednak z hľadiska práv požadovaných osôb.